

Mikulášská nadílka

Ani letos jsme si ve 2. třídě nenechali ujít příležitost, abychom spolu se svatým Mikulášem, čertem a andělem nezrekapitulovali naši školní práci.

Děti věděly, nebo spíš tušily, že ti tři (Mikuláš, anděl a čert) určitě přijdou. Byli u nás loni, proč by nepřišli letos?!? Každou hodinu natěšené čekaly, že teď to právě musí přijít.

Přišlo..., ale až poslední, čtvrtou hodinu, a ještě ke všemu deset minut poté, co zazvonilo. Měli jsme zrovna „čtení“, tak děti už úplně zklamané neochotně vytáhly Honzíkovu cestu a říkaly si, že teda nic, žádná radost, jen nudná škola... Ale asi při desáté větě, když už byly všechny smířené, že fakt jen čteme, se ozval děsivý rámus, zvonil zvon a někdo bušil na dveře. Přišel Mikuláš a čert i anděl! Některé se polekaly a plakaly. Někdo byl hrdina a křičel, že chce jít do pekla.

Ale když jeden každý sám nastoupil před „soud“ a musel se zpovídat ze svých „hříchů“, byli na tom všichni stejně. Je snadné být velkým hrdinou z davu, ale velmi těžké zpovídat se sám před ostatními ze svých neplech a vymyslet, jak by se daly napravit.

Všechny děti dostaly svůj balíček sladkostí.

Je zajímavé, že ty, které se tolik bály a plakaly, věděly okamžitě, jak své nedostatky napraví. Ti, a byli to jen kluci, kteří se srdnatě peklu postavili, se pak docela zapotili, aby si uvědomili, co dělají špatně a kudy vede ta správná cesta. Mikulášská nadílka ve škole není jen zpestřením výuky a příležitostí si zamlsat. Je to hodnocení práce. Peklo ví všechno, anděl zná to dobré, i když je toho někdy opravdu málo, a Mikuláš je soudce. Nedá tě peklu, ale pomůže vymyslet, jak to napraviš! A nebude u toho maminka, ani tatínek, ani hodná babička... Musíš sám a hned! A to se počítá.

Mirka Rusiniková a 2. třída

